

Одбрана Јовице Станишића одбацила је данас пред судом у Хагу као недоказане оптужбе да је он, као шеф Службе државне безбедности Србије, командовао јединицама које су у Хрватској и БиХ починиле злочине над несрбима у периоду 1991-1995.

У завршној речи, Станишићев бранилац Вејн Џордаш тврдио је да су оптужбе засноване на „лудим претпоставкама“ тужилаца уместо на чврстим доказима.

„Станишић никада није дао ниједно наређење Жељку Ражнатовићу Аркану, није чак никада ни разговарао са њим“, рекао је Џордаш.

Тврдњу тужилаца да је Станишић контролисао Аркана бранилац је назвао „апсурдном“, сугеришући да је Ражнатовић био близак са Радованом Стојичићем Баџом из Ресора јавне безбедности МУП Србије.

Џордаш је нагласио и да Станишић, по изведеним доказима, није давао наређења ни

Црвеним береткама, ни Шкорпионима.

„Ниједна од тих јединица никада се није називала ‘Јовициним људима‘“, рекао је британски адвокат Џордаш.

Тужиоци тврде да су Црвене беретке – које су се називале и Френкијевцима по саоптуженом Франку Симатовићу – Ражнатовићева Српска добровољачка гарда (СДГ) и Шкорпиони били „специјалне јединице“ СДБ Србије преко чијих су злочина Станишић и Симатовић дали значајан и „смртоносан“ допринос удруженом злочиначком подухвату у Хрватској и БиХ.

По оптужби, циљ тог злочиначког удружења, које је предводио Слободан Милошевић, био је успостављање српске доминације на деловима територије Хрватске и БиХ насилним и трајним уклањањем несрба.

Станишић (70) и Симатовић (71) оптужени су за прогон, убиства, депортацију и присилно премештање Хрвата и Муслимана. Та кривична дела квалификована су као злочини против човечности и кршење закона и обичаја ратовања.

Бранилац Џордаш тврдио је, међутим, да тужилаштво није успело да докаже било какву криминалну везу Станишића са осталим члановима наводног злочиначког удружења, међу којима су били Милан Мартић, Милан Бабић, Радован Караџић, Ратко Младић, Момчило Крајишник, Војислав Шешељ и други.

Недоказана је, по Џордашу, остала и тврдња тужилаца да је Станишић био „десна рука“ Слободана Милошевића у спровођењу злочиначког подухвата.

Одбрана је недоказаном „глупошћу“ назвала оптужбе да да је Станишић преко „војне линије“ у МУП Србије или „паралелних структура“ власти контролисао оружану побуну Срба у Книнској крајини 1991.

Џордаш је тврдио да Станишић тада још није био начелник СДБ Србије, нити у ланцу команде над Симатовићем који је у пролеће и лето те године био у Книну. По одбрани, Симатовић је у Крајини био искључиво ради прикупљања обавештајних података.

Бранилац је казао и да „нема правих доказа“ за оптужбу да је у Хрватској и БиХ постојала „мрежа кампова“ за обуку јединица СДБ Србије, нити да је „Станишић формирао те кампове“.

Тврдњу из говора другооптуженог Симатовића, на прослави годишњице Црвених беретки у мају 1997, да је та јединица на терену током ратова у Хрватској и БиХ имала 5.000 бораца, Станишићев бранилац назвао је „самољубивом глупошћу“.

Станишићев бранилац наставља завршну реч.

Тужиоци су у својој завршној речи затражили да суд Станишића и Симатовића прогласи кривим и осуди на доживотни затвор.

Оптужени Станишић и Симатовић не присуствују расправи зато што су на привременој слободи у Србији.

Поновљено судјење Станишићу и Симатовићу последњи је процес пред хашким судом у којем се утврђује да ли су званичници Србије били одговорни за ратне злочине у Хрватској и БиХ.

Пред Хашким трибуналом и његовим наследником, судским Механизмом, до сада ниједан функционер Србије није проглашен кривим за та злодела.

После првог суђења, Хашки трибунал је Станишића и Симатовића у мају 2013. ослободио кривице.

Тужиоци су уложили жалбу, а апелационо веће Трибунала је у децембру 2015. поништило првостепену пресуду и наложило ново судјење.

Поновљени процес је почео 13. јуна 2017.

(Бета)